

КНИСТЕР ЛИЛИ ЧУДОТО ЗАБЪРКВА ХАОС В КЛАС

Част 1 от „Лили Чудото“

Превод от немски: Моника Спасова, 2005

chitanka.info

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и на пръв поглед изглежда като всяко обикновено дете. Такава си е тя... обаче не съвсем! Защото Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено: книга със свръхстранини чудодейни думички!

Просто една сутрин Лили я откри до своето легло. Как се е озовала там? Нямам никаква представа. Лили обаче знае, че модерната вешница Зурулунда Кноркс може би нарочно е оставила книгата точно в нейната стая. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Обаче внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш една-единичка дума грешно, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. От съображения за сигурност Лили не разказа на никого за своята книга с чудеса. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от своя малък брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото Леон е

много любознателен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото, за да се включиш в събитията.

ПЪРВА ГЛАВА

— Лили, Лили, трябва да ти разкажа нещо!

Това можеше да бъде само Леон. Беше един вторник по обяд. Лили току-що се бе върнала от училище. А точно там сутринта беше ходил и Леон — майка им го заведе при директора на училището, за да го запише в първи клас. Ясно, Леон едва бе дочакал Лили да ѝ разкаже колко чудесно е отговорил на всички въпроси на директора.

— Лили, къде си?

Лили още не си бе свалила якето, когато малкият ѝ брат връхлетя насреща.

— Представи си, директорът ме пита къде е ляво и дясно и аз почти го знаех. Само един път се обърках — похвали се той.

— Разбира се — каза Лили одобрително, — само една грешка за ляво или дясно? Това си е голям успех.

Тя намигна на майка си, която се показва от кухненската врата.

— Ура! — радваше се Леон. — Най-после съм почти ученик.

— Изчакай само — каза мама, — училището започва сутрин твърде рано.

— Изчакай само — каза Лили, — училището не е това, което си мислиш.

— Изчакай само — каза Леон, — в училище ще бъде супер!

Лили най-после си съблече якето и отиде с чантата в стаята си. Леон я последва.

— А ти как прекара в училище? — попита той.

— Ами съвсем нормално.

— И какво нормално правихте? — любопитстваше Леон.

— Нищо особено. Учихме — отговори с отегчение Лили. И изведнъж се сети: — Обаче утре ще има нещо особено. Ще имаме посещение и нашата учителка ще бъде изпитана.

И понеже нетърпеливият Леон непременно искаше да знае всичко за училището, продължи да човърка:

— Какво означава учителката да бъде изпитана?

— Ами от един главен учител, който иска да разбере дали госпожа Грах е добра учителка — разясни Лили.

— Значи главният учител е шпионин за учителите?

— Нещо такова. Той, естествено, не се нарича шпионин, всъщност не се нарича и главен учител, а училищен инспектор. Госпожа Грах ни обясни всичко. Той следи това, което правят учителките и учителите в града, да бъде точно и правилно. Затова утре ще дойде да проверява госпожа Грах.

Леон закима енергично и каза:

— Разбирам. Той е като шериф на учителите. Аз това го гледах в един филм. Шерифът обикаля града и се грижи за реда. И ако някой лош направи нещо — БУМ!

— Чак толкова лошо със сигурност няма да бъде — отбеляза Лили през смях. — Госпожа Грах каза, че училищният инспектор никому нищо няма да прави. Той само иска да провери дали тя ни учи вярно.

— И за смятането ли? — попита Леон.

— Ама разбира се!

— А ще ви пита ли тогава колко е едно и едно? — продължи с въпросите Леон.

— Леон, изнервяш ме вече! — изпъшка Лили. — Училищният инспектор няма да изпитва нас, а госпожа Грах. Ще слуша дали учителката вярно пита, така че ние вярно да отговаряме. Обаче това ти още не го разбираш.

— Напротив, напротив, аз разбирам всичко! — запали се Леон и за доказателство подхвърля наистина хитра идея: — Ако вашата учителка трябва вярно да пита, а вие да ѝ давате верни отговори, тя би могла днес да ви издаде всичко предварително, нали?

— Искаш да кажеш... Ти мислиш, че тя трябва предварително да ни издаде въпросите и верните решения?

Леон кимна. Този път бе успял да впечатли своята по-голяма сестра.

— Колко си ми умен! — каза тя, но поклати глава. — Това обаче не би могло да се случи. Всъщност госпожа Грах ни помоли за единствено нещо — утре да бъдем особено мили и учтиви.

— Учтиви ли? — повтори Леон.

Лили така го погледна, че този път той фактически не я разбра, но просто му бе неудобно да се предаде. И така, Лили подробно му разясни:

— Ето, ти вече знаеш... Учтив си например, когато никога не забравяш да кажеш „моля“. Или когато заедно с поздрава кимваш с глава. Или когато на чуждите мъже не казваш „чичко“, а „господине“. Или...

— Или когато ставам в трамвая, за да седне приятелката на мама, въпреки че и аз съм почти толкова уморен, колкото нея. Или когато някой пръщне, да кажа: „Не се притеснявайте, изобщо не мирише“, макар че вонята почти ме задушава, защото съмърди като пред клетката на маймуните в зоопарка.

— Мммда, нещо подобно. Браво! Поздравления! — изкикоти се Лили. — Казвам ти, умно човече си ми ти, братче!

— Нали вече почти съм ученик! — надува се Леон и сякаш пораства най-малко с два сантиметра.

Но сега вече на Лили ѝ омръзна от всички тези разяснения.

— А може ли „почти ученикът“ сега да изчезне и да ме остави на мира, за да мога да си напиша домашните? — попита тя.

— Дадено! — съгласи се Леон, взе един от комиксите на Лили и се мушна в стаята си.

Лили затвори вратата, взе един стол и притисна облегалката му под дръжката на бравата. Така вратата на стаята бе здраво залостена. И това за какво? Много просто: Лили искаше да остане сама. Сама и ненаблюдавана. В края на краищата никой не трябваше да узнае за нейната тайна книга. Точно от това имаше нужда сега, тъй като по време на разговора с Леон ѝ бе хрумнала една идея за чудо, която можеше да се осъществи само с помощта на чудодейните думички.

ВТОРА ГЛАВА

Лили коленичи на земята пред леглото си, пъхна глава отдолу и затършува. Иззад една голяма кутия за обувки, пълна с топчета за игра, ролкови кънки, плавници и дори индианска палатка, тя измъкна дебелата вехта книга. След това бързо взе листче и молив, за да си запише необходимите думички.

— Така, да видим какво има тук — промърмори Лили и започна да прелиства книгата.

Вътре магическите номера бяха подредени по азбучен ред. И бяха толкова много! Как да прочете всичко това! Под буква Б например имаше вълшебни трикове, свързани с бутилки. Продължи нататък и стигна до буквата О. Там видя всякакви чудеса за огън и дим. Под буквата П видя магии с прилепи, а при буквата Ф последната дума беше **ФИКСАНОКОСЕН**.

— Ф-И-К-С-А-Н-О-К-О-С-Е-Н — засрича тихо Лили, потънала в размишления.

Какво ли можеше да означава тая смешна дума? Звучеше някак съмнително за чудодейно заклинание. Я по-добре да види какво има нататък! Тя знаеше, че всяка тайна книга трябва да се използва много

внимателно. Ууф, това пък какво е? Както се беше унесла в четенето, изведенъж косите ѝ се изправиха и щръкнаха диво във всички посоки. Лили обаче изобщо не забеляза това, а напълно спокойно продължи да изследва книгата. Дали косите ѝ бяха настърхнали заради тихо изречената дума Ф-И-К-С-А-Н-О-К-О-С-Е-Н?

Скоро перчемът ѝ се оцвети в черно, а после дори в небесносиньо. Това явно си беше живо чудо! Обаче ефектът изчезна точно толкова бързо, както се беше появил. А и междувременно Лили откри това, което търсеше, тъй като си бе намислила нещо за утешния ден — да помогне на госпожа Грах да издържи отлично изпита си. Но за да изпълни този план, Лили се нуждаеше от различни специални магически трикове. Тя прелистваше книгата напред и назад, като постоянно преписваше някакви думички.

Най-накрая реши, че е готова, затвори внимателно книгата и я върна под леглото. След това седна на бюрото и прочете записките си, като доволно се подсмихваше. На листчето пред нея имаше различни магически заклинания. На другия ден тя щеше да ги приложи в училище и тогава училищният инспектор ще има да се чуди... Притесняваше я само това, че беше преписвала чудодейните думи на листчето с много вълнения и сега трудно ги разчиташе. Обаче нямаше как да помъкне дебелата книга в училище — не само защото бе твърде тежка, но и защото трябваше непременно да я запази в тайна.

Е, добре, Лили реши малко да се поупражни със своята бележчица, за да може на другия ден всичко да премине гладко и успешно. Естествено, тя знаеше, че не е достатъчно силно да изговори магическите думички. Това не бяха готварски рецепти или историйки за лека нощ, които би могла да разкаже някому! Не, ставаше въпрос за

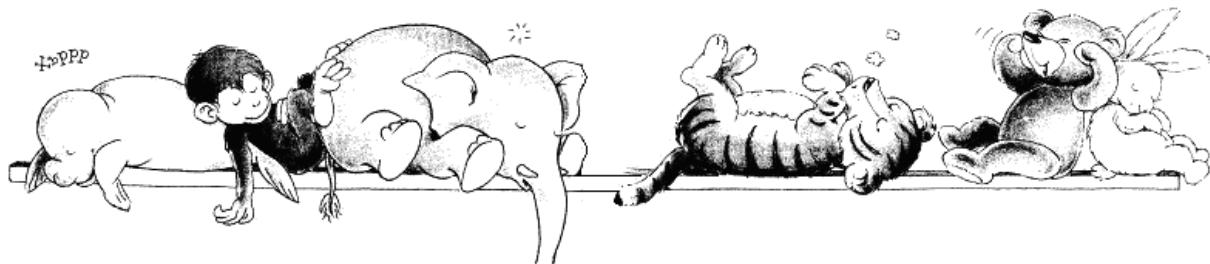
истински магьоснически трикове! Значи Лили трябваше да внимава, защото не искаше още сега да омагьосва, а чак утре — точно в момента, когато училищният инспектор ще влезе в класната стая. И така — тя започна безшумно да изрича странните думи, като се стремеше да ги запомни.

Де да беше толкова лесно! Скоро на Лили направо ѝ запуши главата. При някои думи дори почти ѝ се заплете езикът. Е, лесно ли се изговаря ТРЦПЕЦИЦЛОЛ например, или пък ТЮРАНОСРЮХЛАПИЦ? И което бе още по-лошо — някои от написаните думи сега изглеждаха различно, изведнъж бяха... да, сега сякаш бяха написани с мистериозни знаци.

А какво трябва да се направи с дума, която изглежда пълна с иероглифи?

В този момент нищо друго не ѝ оставаше, освен да погледне отново за справка в дебелата книга. За щастие повечето думи бяха се преобърнали в нормален шрифт и лесно се разчитаха. Въпреки това Лили не разбра смисъла им. ДИНОЛИБИДУМ, ПФЮТЦЕНГРЮТЦЕ, ЦВИЙЗЕЛБРУН и ЗАУРИЕРЦАГ...

Обаче всички тези думи бяха част от специалните чудодейни формули, които Лили бе избрала за училище. Тя толкова се бе задълбочила в своите упражнения, че забрави целия свят. В един момент по невнимание отново измърмори на глас една от магическите думи, но за съжаление не забеляза какво се случи вследствие на това в нейната стая.

Върху стенната лавица над леглото ѝ, където бе подредила своята колекция от плюшени играчки, се разбушува нещо невероятно. Мечето на Лили изведнъж оживя и замарширува с тромави стъпки насам-натам по дъската. Когато стигна при тигъра, се наведе и го целуна в средата на чипото носле. Тигърът се прозина и се протегна така, като че ли бе спал

поне сто години. След това с гъвкави движения се промъкна към маймуната.

В това време мечето отиде да събуди и заека. Той пък от своя страна подскочи към тюлена и погъделичка мустачките му с дългите си уши, докато не го събуди от дълбокия сън. После всичко стана извънредно бързо. Със светлинна скорост плющените животни се разсъниха и започнаха да празнуват. А Лили?... Лили нищо не подозираше и буква разчиташе магическите думи.

Само да бе се огледала наоколо! Щеше да види такова лудо цирково представление, че нямаше да го забрави през целия си живот.

И ставаше все по-лудо. Маймуната се люлееше така лудешки на полилея, че той едва не се откъсна от тавана.

Обаче истински опасно стана чак когато малкият слон започна да дълбае с хобота си в електрическия контакт...

— П-Р-О-С-П-Е-Р-Е... — буквуваше Лили поредното заклинание и изрече трудната дума още веднъж — ПРОСПЕРЕ!

Бързо и послушно всички плюшени животни седнаха отново по местата си на рафта. Всъщност при своя отскок маймуната така разлюля полилея, че лампата се бълсна в тавана. Този шум стресна Лили.

— Чудна работа! — помисли тя, като видя клатещата се лампа.

Изобщо не ѝ мина през ума, че с произнесените магически думи бе разпалила едно вълшебство.

Само внимавай, Лили!

Накрая момичето затвори чудотворната книга, сложи листчето с преписаните заклинания в чантата за училище и извади учебниците си. Нали трябваше да се подгответи за часовете. Това не продължи прекалено дълго, тъй като за щастие учителката не им бе дала много домашна работа.

И така стана, че имаше достатъчно време да си поиграе по-дълго с Леон, който искаше непременно заедно със сестра си да изprobва своя голям рицарски замък. Остатъкът от следобеда премина в битка —

Лили трябваше да отбива атаките на червения рицар, който хвърляше хартиени топчета, дори помогна на Леон в организирането на рицарски двубой. Противници бяха принц Пеперони Пауър Пийпс и Фриц Хаудуцуерст фон Шметердих...

ТРЕТА ГЛАВА

На следващото утро Лили гореше от нетърпение да иде на училище. Тя привърши последните приготовления, пъхна листчето в джоба на панталона си и хукна по улицата. В началото на първия час госпожа Грах обяви на учениците, че училищният инспектор ще пристигне след няколко минути.

— Моля ви, дръжте се възпитано, бъдете мили и учтиви — каза госпожа Грах накрая и добави: — И внимавайте, така всичко ще мине добре.

Децата усетиха, че учителката им е доста притеснена.

— При всички случаи ще мине добре — каза си Лили тихичко.

Нямаше да е лошо, ако можеше да посвети учителката в своя план и да й каже, че иска да се погрижи с помощта на малки чудеса изпитът

да премине добре. Но нали когато правиш чудеса, никой нищичко не трябва да разбере!

— А какъв е той... училищният инспектор де? — пита Бести, един от съучениците на Лили.

Госпожа Грах поклати глава и отговори:

— Аз не го познавам лично, но доколкото съм чула...

— Стrog ли е? — искаше да знае Нина от последния чин.

Преди учителката да успее да поясни повече, на вратата се почука.

— Това е той — зашушкуха учениците помежду си и погледнаха в очакване към вратата.

Само Лили нямаше време да гледа към вратата, защото трябаше да изведи своето тайно листче и да се концентрира върху написаното. И докато една ученичка отиде към вратата, за да покани госта вътре, Лили измърмори първото неразбираемо заклинание. В същия миг вратата се отвори и вътре влезе... не, не училищният инспектор, а секретарката на директора. Тя искаше да даде на госпожа Грах една папка с документи и се обърна към класната:

— Това е за вас, за да покажете на училищния инспектор...

Но повече не можа да каже, защото в този момент се спъна, подхълъзна се и направи гладко приземяване по корем. Госпожа Грах веднага се притече на помощ и й помогна да се изправи. Най-малко десет деца също скочиха и изтичаха напред.

— Добре съм — мърмореше секретарката. — Колко съм непохватна! — И докато оглеждаше дали не си е изцапала полата, тя

добави към децата: — Вие обаче сте един наистина любезен клас.

След тези думи съbralите се около секретарката деца започнаха да се суетят и да изтупват праха от полата ѝ. Настана една твърде голяма бъркотия.

— Заболя ли ви? — загрижено попита госпожа Грах.

— Не, не — каза секретарката и малко безпомощно се огледа наоколо. — Но изобщо не разбирам как може да се случи това.

Ха, Лили би могла да ѝ го разясни, но не го направи. Тя доволно се усмихна от радост, че толкова добре се получи чудото със спъването, макар да не съвпадаше със заплануваното, защото, естествено, не беше предвидила да се спъне секретарката.

Но пък класът показа колко е учтив! А че чудото на Лили подейства — това бе съвършено ясно. Все още пред дъската в класната стая цареше бъркотия и навалица, така че никой не забеляза как вратата се отвори за втори път и влезе някакъв мъж.

— Името ми е Найцел, Херберт Найцел. Това ли е класът на госпожа Грах?

— Аз съм госпожа Грах — обади се класната. — Извинете, моля, но нали виждате — тук не всичко върви, както е запланувано.

— Да, виждам — каза мъжът и със смръщени вежди добави: — Аз изобщо не бих се вмъкнал просто така, обаче в канцеларията, където попитах за вашия клас, не намерих помощ. Всъщност не намерих никого. Най-накрая попитах един ученик и той ме доведе дотук. След като няколко пъти почуках, но никой не ми отговори, тогава реших...

— Секретарката обикновено винаги е заета! — натъртено го прекъсна самата госпожа Бергер. Веднага ѝ бе станало ясно, че пред нея стои лично училищният инспектор, с когото често бе говорила по телефона. И тъй като инспекторът не беше я открил в стаята ѝ, сега искаше да се оправдае. — Аз точно се връщах, господин инспектор. Исках само да донеса на госпожа Грах удостоверението, което тя...

— А и почукването обикновено също винаги го чуваме — силно извика едно момче.

— Но точно сега имаше една такава безредица... — изкряска друго.

— А и вратата винаги отваряме с удоволствие!

— Особено за училищни инспектори и директори — пробва трети да надвика съучениците си.

— Защото ние сме един много учтив клас — изрева още някой.

— Но винаги ли така диво говорите един през друг? — попита училищният инспектор.

— Децата са развлечени заради вашето идване — опита да защити класа си госпожа Грах. — Иначе вдигат ръка за разрешение, но виждате ли... вашето посещение, пък и госпожа Бергер се подхълзня и падна.

— Ужас! — прошепна Лили. — Това не беше предвидено.

Налагаше се веднага да се намеси, преди училищният инспектор да си състави неблагоприятно мнение. И тя отново поsegна към своето листче. Обаче този път изрече заклинанието на глас, макар и тихичко.

— ПАРДАУТЦ!

Учениците, които бяха прави, училищният инспектор, учителката и секретарката се приземиха на пода, а останалите деца, които седяха по местата си, скочиха и се втурнаха да помогнат и да са полезни. Суматохата беше перфектна! От своя чин Лили наблюдаваше ужасено това, което сама бе забъркала. Мина доста време, докато всички отново се изправиха на крака и чинно си седнаха по местата. Последна стана госпожа Бергер, секретарката, и отново заотупва полата си. (Не толкова да я изчисти, а по-скоро от смущение.) Едва след като най-после се сбогува и излезе, отново стана спокойно в класната стая.

Но какво спокойствие беше това! То беше почти непоносимо — толкова напрегнати бяха всички. Учителката се изкашля и каза:

— И така деца, сега нека да... — но не довърши, тъй като едновременно с нея и училищният инспектор започна да говори.

— През целия си живот не съм преживявал подобно нещо! — каза той, седна на учителската маса и се зае да си записва нещо.

— Аз също — каза госпожа Грах колебливо, клекна и заразглежда пода около себе си. — Да не би да са намазали с повече паркетин? Сигурно нашият домакин, като е разbral, че ще идвate днес, се е попрестарал при изльскването.

— Това трябва да бъде установено от училищното ръководство — заяви господин Найцел и ревностно си записа в бележника. — Такова нещо наистина никога не ми се е случвало!

— Ужас! — прошепна отново Лили. — Какво ли пише инспекторът в тефтера си? Със сигурност нищо добро!

Та учителката изобщо нямаше никаква вина, че случайно всички се подхълзнаха! Случайно ли... Разбира се, Лили знаеше, че това изобщо не беше случайност — нали заклинанието за подхълзване бе на нейното листче.

Тя погледна с крайчела на окото си към написаното и видя заклинанието за дим — него пазеше за крайно спешни случаи. А нима случилото се не беше спешен случай?

Бързо и решително Лили измърмори вълшебната формула. Малко по-късно от коридора остро и пронизително зазвъня звънец. Пожарната аларма!

— Това пък сега какво означава? — попита училищният инспектор, обръщайки се към госпожа Грах.

— Мисля, че това е една... Сигурно е някаква учебна противопожарна тревога.

— Днес? — попита учудено инспекторът и започна да прелиства календара си. — Така значи, а аз изобщо не съм предупреден. Защо всички си мълчат?

— Аз мисля, че трябва да приемем включването на алармата сериозно — напомни учителката. — Все пак би било възможно да се... Според мен би могло някой ден действително да се случи.

— Дрън-дрън! — безцеремонно я прекъсна училищният инспектор. — Гарантирам, че това е една глупава момчешка лудория и нищо повече! Ние като малки също сме... Искам да кажа... за такова нещо не сме се и осмелявали да помислим.

— Ами ако все пак тревогата е истинска?

— Моля, започвайте най-накрая с урока! На какво прилича това? В края на краишата...

Тук той замъркна, защото изпод вратата в класната стая започна да се стеле дим. Децата се разкрещяха, а сега и спокойствието на училищния инспектор ненадейно се изпари.

— Хайде, веднага вън оттук! — извика той, вече тичайки към вратата.

— В никакъв случай към коридора! — разпалено извика учителката и застана с разперени ръце и крака пред вратата, за да я прегради с тялото си. — Изглежда точно там е възникнал огънят.

— Тогава отворете прозорците, иначе ще се задушим! — паникьоса се господин Найцел.

— В случай на пожар прозорците трябва да останат затворени! — възрази госпожа Грах, застанала вече пред прозорците така, сякаш трябваше да ги защити. — Противопожарните разпоредби ясно указват, че при избухване на пожар прозорците трябва да останат затворени. Когато проникне чист въздух, огънят може да се разпали още повече — разясняваше тя, като че ли господин Найцел бе неин ученик.

— Трябва да призная, че вие по-добре сте запозната — дълбоко въздъхна той и с неохота се съгласи с нея. — Разбира се, и аз знаех, че прозорците трябва да са затворени, но не ми дойде наум при първоначалния ужас.

Той изглеждаше смъртно бледен — шокът го бе завладял напълно.

— И какво ще правим сега? — попита едно от децата.

— Трябва първо да изчакаме — каза учителката със спокоен глас.

— Все пак срещу дима можем да направим нещо.

Тя взе якето си от облегалката на стола, положи го пред вратата и го напъха в цепнатината отдолу. Няколко деца скочиха да й помогнат, като предложиха и своите якета. Едно от момичетата дори си съблече пуловера. Но учителката махна с ръка:

— Достатъчно, достатъчно! Моля всички да седнат отново по местата си. Нека да започваме.

Тогава за кратко в очите на госпожа Грах проблесна пламъче. Тя почеса с показалец върха на носа си и каза:

— Кой знае... Може би домакинът е издухал кълбо цигарен дим през процепа на вратата, за да види как ще действаме — нали знае, че училищният инспектор е тук. Да! Или пък господин Найцел сам е

поръчал да включат противопожарната аларма, за да ни изпита. Така ли е, господин Найцел?

Училищният инспектор измъчено се усмихна.

— Това не мога да ви издам, госпожо Грах. Във всеки случай досега вие се справяте много добре.

— Там, там, там! — извикаха в този миг двадесетте деца почти едновременно и се втурнаха към прозорците.

Сега вече всички ги чуха. Отвън през училищния двор се приближаваха с виещи аларми три пожарни коли.

Малко след това се почука и един пожарникар с каска и тежки ботуши помоли децата да излязат в училищния двор.

— Хванете се за ръце и ме следвайте — каза той със заповеднически тон.

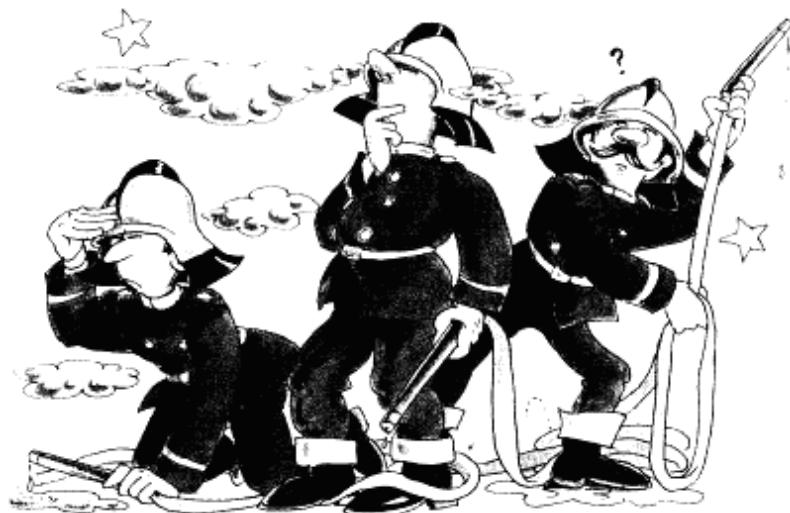

Останалото се разви светкавично бързо. Децата образуваха верига, в края на която с все така бледо лице послушно се подреди и училищният инспектор, и всички излязоха в коридора. Ух, че вонеше на пушек! Лили, както и всички останали деца, с радост излезе на чист въздух в училищния двор. Там децата бяха посрещнати със силни викове от другите излезли класове.

Дали бъркотията бе станала случайно? И какво всъщност се случи? Все нещо бе предизвикало огъня. Но имаше ли изобщо огън? Навсякъде наоколо можеше да се види само дим и нито едно пламъче. От друга страна, може ли да се получи толкова много пушек без огън? Пожарникарите разпъваха маркучите си на всички страни и търчаха усърдно насам-натам.

Едва след четвърт час, след като никъде не откриха нищо горящо, вдигнаха рамене и се предадоха. Никой нищо не разбра. Никой? Лили знае точно какво стана. Тя отдавна бе подготвила края на врявата.

Провидението обаче просто трябваше да изчака, докато пушекът се разсее. Най-сетне пожарната команда си замина и децата, както и учителите, се завърнаха обратно по класните стаи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Училищният инспектор седна на стола до учителската маса и въздъхна облекчено.

— А сега побързайте, госпожо Грах — каза той кратко. — Вече загубихме твърде много време.

После отново отвори своето тефтерче и смръщи вежди.

— Ужас! — прошепна Лили за трети път тази сутрин.

Даже и чудото за спешни случаи се бе провалило. Какво още можеше да се направи? Лили отново хвърли кос поглед към бележката. На най-долния ред бе написано едно заклинание за ЛЮБОВ. Беше го преписала за всеки случай — ако види, че училищният инспектор не е любезен с нейната учителка. Всъщност в книгата не пишеше любезен, а само ЛЮБОВ, но то е почти същото, нали? Или...

Е, във всеки случай училищният инспектор не изглеждаше мил и любезен. Лили и без това се чувстваше отговорна за обърканата ситуация. Със своите чудеса беше обърнала училището с главата надолу. Затова преди да измърмори любовното заклинание, малко се поколеба. Какво ли щеше да стане, ако и сега се провали?

— Е, всъщност по-лошо не може да бъде — помисли си Лили.

И ето — тя започна да мърмори трудната магическа формула за ЛЮБОВ. Тъкмо бе приключила, и училищният инспектор погледна много учудено. Той огледа първо децата, а после и учителката. А какъв блясък имаше в очите му!

— Хмм... госпожо Грах! — каза той очарован. — Само като ви погледна, сърцето ми се затопля.

— Какво искаше да кажете? — почуди се учителката.

— Ами мисля си... Става ми толкова леко на сърцето, че ми иде да литна! Точно така... като че ли... едно такова чувство... и аз не знам. Искам да кажа, нали не съм женен... А всъщност вие омъжена ли сте?

— О, не! — изстена Лили полугласно. — И това не е правилно!

Тя бързо повтори любовната формула — точно както беше написано в книгата, за да може чудото да се отмени.

Това явно подейства, защото блъсъкът в очите на училищния инспектор изчезна. Обаче за сметка на това съучениците на Лили започнаха да се прегръщат, някои от тях дори се целуваха. Инспекторът и госпожа Грах примигаха слисано и безпомощно гледаха децата. Лили обаче не можеше просто да гледа. Тя разпалено изрече любовната формула трети път. Изобщо не беше сигурна, че досега бе изговаряла думите вярно. С любопитство и нетърпение започна от Сабрина и Стефан. Обикновено те не можеха да се понасят, а сега седяха прегърнати заедно на един чин. Най-после обаче нещо стана: Сабрина изведнъж подскочи, оскуба Стефан и изруга:

— Как смееш, медузо такава? Седни си на твоя чин, където ти е мястото!

Лили въздъхна с облекчение. Изглежда суматохата бе към края си. Всички отново се държаха нормално. Това означаваше... Петер, който седеше на чина зад Лили, неочеквано стана и каза:

— На мен днес нещо ми смърди, госпожо Грах.

Всички се обърнаха към него.

— Значи трябва да проветрим — каза госпожа Грах, запазвайки самообладание, и отвори прозореца.

За щастие училищният инспектор бе толкова зает със своите записи, че неолови нахалството на Петер. Накрая вдигна глава и каза:

— Бих предложил да започваме най-сетне редовния час. Но преди това, деца, бих желал да ви поставя един въпрос. Харесва ли ви тук в училище?

Съучениците на Лили не мълчаха дълго. Надигна се силно шептене, а малко след това Инга, най-добрата ученичка в класа, извика високо:

— Ох, всъщност много ни харесва в училище, господин инспектор. Само дето има много часове между чудесните междуучасия — това е доста тъпо!

Другите деца закрещяха от въодушевление. Даже Лили се засмя, но едновременно с това се зачуди защо точно Инга отговори по такъв начин.

Без да трепне, училищният инспектор отново записа нещо в своя бележник. Учителката направи опит да избегне конфузната ситуация.

— Значи тази шега още я има! И ние я казвахме по наше време... Само че нямахме кураж да го правим пред учител.

— Аз това не го наричам кураж, а лошо възпитание — остро отбеляза училищният инспектор.

— Кураж е нещо друго! — изкряска Ларс.

— И какво е то? — попита заинтригуван инспекторът.

— Кураж е, когато нищо не знаеш и въпреки това вдигаш ръка да те изпитат.

Отново избухна смях. Училищният инспектор трескаво си водеше записи. Госпожа Грах сменяше цветове на лицето си, а Лили направо си глътна езика. Точно Ларс ли — най-големият страхливец в класа? Той поначало си беше много срамежлив и въобще не си отваряше устата. А днес се държеше, като че ли е Арнолд Шварценегер! Нещо пак се беше объркало. И бе съвършено ясно, че е свързано с чудесата на

Лили. Тя премисли трескаво как би могла да омагьоса обратно цялата тази работа и да върне всичко по местата. Докато си блъскаше главата какво да прави, горката учителка изобщо не се осмеляваше да погледне към училищния инспектор. Какво ли мнение си бе изградил за нея? И какво всъщност се беше случило с нейния клас? Госпожа Грах изобщо не можеше да познае своите деца. За излизане от ситуацията не ѝ хрумна нищо друго, освен да започне с преподаването.

— Моля, извадете си тетрадките по математика, защото сега ще смятаме.

— Аз съм си забравил тетрадката вкъщи — викна Макс.

— Аз също! — обади се и Инес.

Най-малко десет други деца извикаха същото. На Лили ѝ се щеше да потъне вдън земя. Толкова ѝ беше мъчно за госпожа Грах! Само ако можеше да ѝ помогне!

Но на проклетото листче нямаше други подходящи чудеса, а книгата бе чак у дома!

Госпожа Грах тайничко погледна към господин Найцел. Той пък по изключение не си записваше в бележника, а учудено гледаше към нея. Тогава класната въздъхна дълбоко и каза:

— И така, деца, кой от вас си е забравил главата вкъщи?

Децата дружно се засмяха.

— Добре, щом главите ви са тук с вас, и това е нещо. Защото сега ще смятаме наум... Не, чакайте! Хрумна ми нещо. Ако главата смята, стомахът не трябва да къркори, нали?

Тя отиде до бюрото и затършува в чантата си. Най-накрая извади няколко много хубави лъскави ябълки.

— Ако в тази ръка имам три ябълки, а в другата имам две — колко имам тогава в двете ръце?

— Пет! — извика Лили с цяло гърло, та дори се изплаши от собствения си вик.

Проклятие! Сега и тя се обади неучтиво. Но нали само искаше бързо да помогне на учителката си, преди някой да е казал нещо ужасно!

— Пет, казваш... Вярно е, обаче би могло да се каже и другояче.

— Как така? — попита Лили смутено.

— Ами помисли малко — подсмихна се учителката.

— Но това е подло! — запротестира Ларс. — Отговорът на Лили е верен. Пет си е пет.

— Така е. Обаче би могло да се каже и по друг начин — настояща учителката.

— И как точно?

— Искаш ли да играеш ролята на учител? — обърна се към него госпожа Грах.

— Става! — отговори Ларс, пристъпи самоуверено напред и взе ябълките. После се обърна към класната си и попита: — Ако аз имам тук две, а там три ябълки, колко имам общо?

Учителката направи особено замислено изражение и каза:

— Ти имаш пет ябълки. Бих могла също да кажа три плюс две ябълки или четири плюс една, но едно е абсолютно сигурно...

Отново се престори, че дълбоко размишлява. Класът с нетърпение очакваше отговора.

— И така, аз бих казала: ако някой е грабнал толкова много ябълки наведнъж, той със сигурност е страшно гладен!

Децата бяха очаровани. Ами да, ако е така, смятането наистина доставя удоволствие. И заедно с учителката си започнаха да измислят и други задачи. Осем яйца се получават от пет и три яйца, а ако всички паднат на земята, получаваме бъркани яйца. Или ако пет муhi са кацнали на первеза на прозореца и хванем една от тях, няма да остане нито една, защото всички други ще отлетят.

Лили беше извънмерно радостна! Отначало изглеждаше, че целият учебен час ще се провали заради нейните малки чудеса, които всъщност трябваше да помогнат на учителката. Обаче с веселите хрумвания на госпожа Грах и последната думичка, която така промени съучениците й, бедата се разсея от само себе си.

Съвсем незабележимо Лили погледна училищния инспектор. Той вече бе оставил на страна своя бележник, дори вдигаше ръка.

— Любопитна съм каква задача ни е избрал нашият училищен инспектор — каза учителката и му даде думата.

— Е, извинете, госпожо Грах, но аз пък съм любопитен какво мисли за вашите задачи онова момче на третия ред.

Всички деца се обърнаха към Торстен. Лили настръхна. Точно Торстен ли? През цялото време единствено той бе седял, без да трепне. Защо трябваше точно него да посочи инспекторът? В главата на Торстен имаше само щуротии. Какъвто си беше злобен, той със сигурност щеше да провали изпита на учителката. И ако обратното чудо на Лили все пак му беше подействало, какво ли щеше да измисли сега?

— Торстен, можеш ли да ни кажеш една задача за числото девет? — попита с приятелски тон учителката.

— Вкъщи всички смятаме с компютър — отговори сухо Торстен, придавайки си отегчено изражение на лицето.

„Ах ты, глупако!“ — помисли си Лили. Тя страшно се ввеси на училищния инспектор, на Торстен и най-вече на себе си. Наистина толкова добре бе измислила всичко, а сега... Но за самообвинения бе твърде късно! В класната стая настъпи такава тишина, че муха да бръмнеше, щеше да се чуе.

— И така, ти смяташ с компютър — повтори госпожа Грах.

Торстен поклати глава:

— Ние си имаме даже два.

— Ами добре тогава — каза учителката. — Ако ти предпочиташ да смяташ с компютри, да смятаме с компютри. Съгласен ли си?

— Наистина ли? — попита Торстен скептично.

— Разбира се! Готов ли си?

— Да — каза Торстен и се поизправи на стола си.

„Само да можех да материализирам тук един малък компютър!“
— мислеше Лили.

Но тя бе подценила учителката си. Госпожа Грах се изправи до Торстен и каза:

— И така, колко са три компютъра плюс девет компютъра, ако ги скрием всичките под завивката на леглото?

Крайт на въпроса бе заглушен от избухналия в класната стая смях, който бе толкова заразителен, че даже Торстен започна да се смее. Госпожа Грах победи!

С това часът бе спасен, а самият Торстен с готовност измисли нови задачи.

Остатъкът от времето отлетя неусетно и скоро звънеца удари. Изпитът бе завършил.

Лили още веднъж погледна към училищния инспектор, но този път повече с очакване, отколкото със страх. А той какво направи?

— Поздравления, госпожо Грах! — каза инспекторът, явно очарован. — Всичко случило се не беше лесна задача за вас, но вие се справихте умело.

Госпожа Грах се усмихна изтощено. При многото неочеквани събития самата тя вече не вярваше в своя успех. Какво щастие, че нямаше никаква представа от тайните машинации на Лили! Класната изпрати учениците в двора за междуучасие. Точно когато Лили реши да скрие листчето в чантата си, й хрумна нова идея. Докато напускаше стаята заедно с другите деца, тя тихо измърмори нещо. Последва своите другари чак до стълбите, но дебнешком се промъкна обратно към класната стая, за да подслуша на вратата.

— Но, господин Найцел, нямаше нужда! — чу се гласът на госпожа Грах.

Лили погледна през процепа на недозатворената врата. Тя видя един съвършено стъпisan господин Найцел, който стоеше пред учителката й с голям букет цветя. Инспекторът бе толкова объркан, че чак запелтечи:

— Ами аз с-също не знам к-как... Ъъ... имам предвид защо... з-значи... вие бяхте просто...

— Нямаше нужда да ми подарявате цветя, въпреки че не мога да не призная — те са много красиви.

— Да, цветята... и аз не разбирам как... — Господин Найцел бе загубил ума и дума. — Аз мисля... Изведнъж ги държах в ръцете си... и също не знам...

— Трябва да ги сложим във ваза — спокойно каза госпожа Грах и взе букета.

Училищният инспектор очевидно изпита истинско облекчение.

Лили се усмихна доволно. „Поне това успя!“ — помисли си тя и се разтанцува в коридора, размахвайки бележчицата си. Но твърдо си обеща в бъдеще никога да не прибягва до чудесата по време на урок.

Е, дали така ще стане?

Хектор,
приятел на Лили
и експерт по чудесата
представя:

Този чудесен трик намерих в една много, много стара книга. Той показва как могат да се направят магически пръстени. (За съжаление точно страницата, на която е било написано какво може да се прави после с пръстените, липсва.) Може би тъкмо ти ще го откриеш. Обаче моля те, не ме дръж отговорен, ако от цялата тази работа произлезе нещо странно...

Създаването на подобни магически пръстени само по себе си е толкова изумително, че с него със сигурност навсякъде ще пожънеш възхищение.

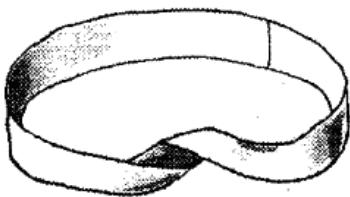
Залепи три хартиени ленти така, както е показано на картинката — всяка като отделен пръстен. Ако ги срежеш поотделно по указания начин, може да получиш удивителни форми от пръстени.

Изрежи три хартиени ленти (4 * 50 см)

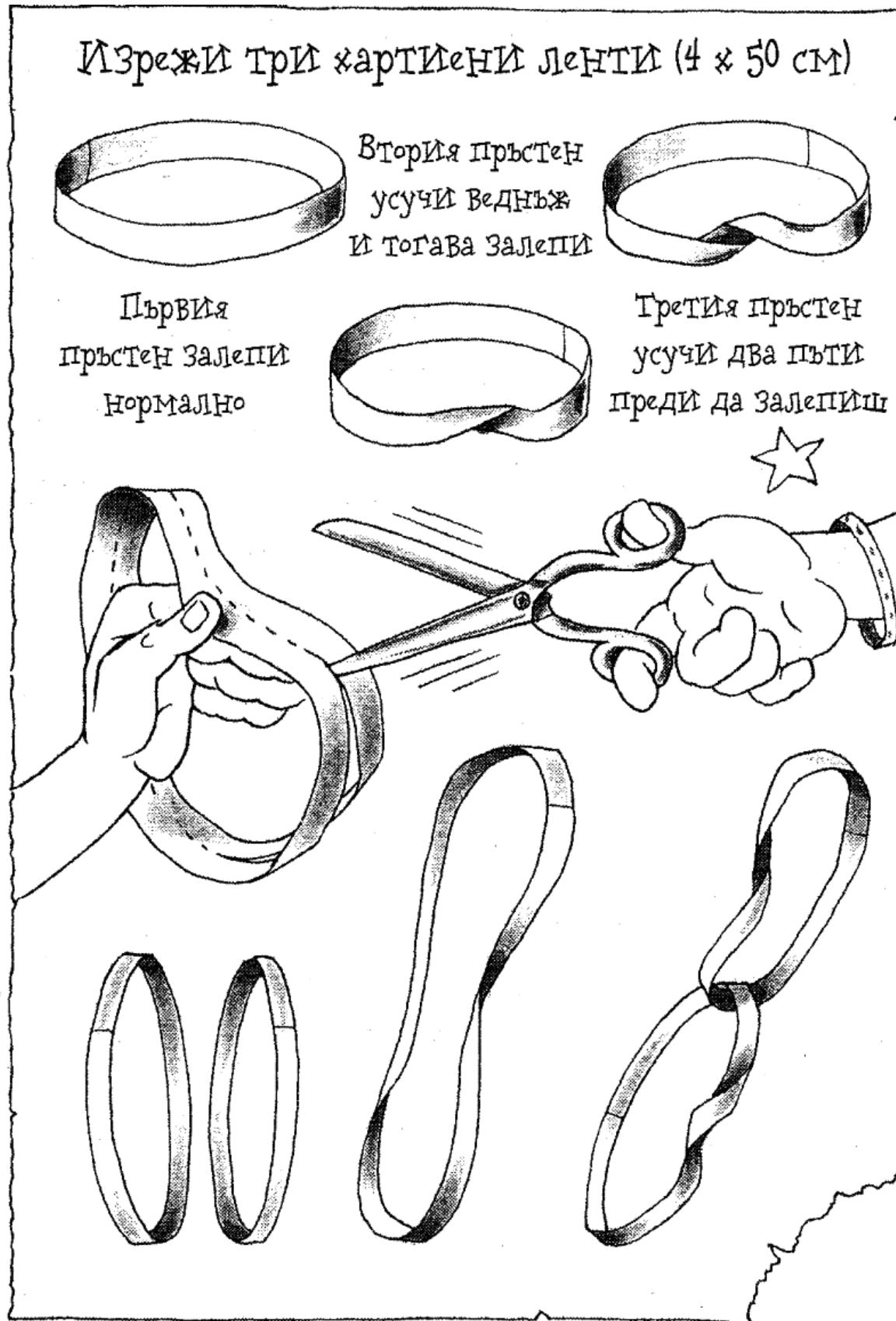
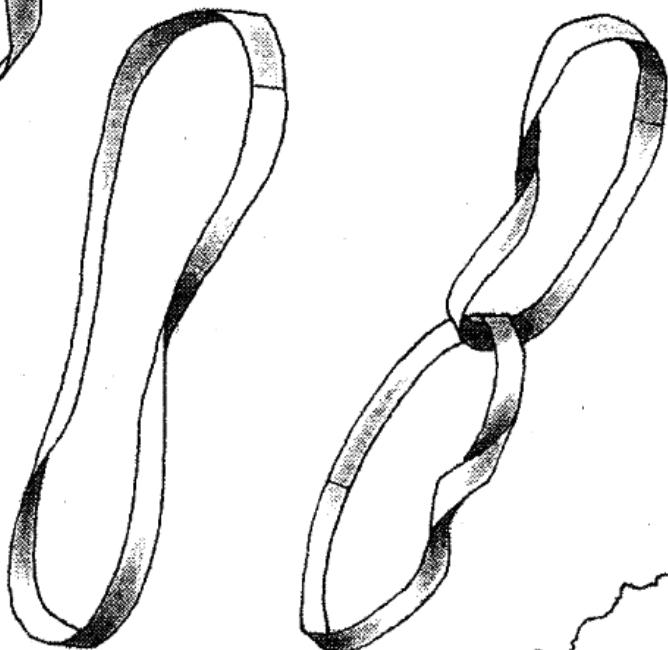
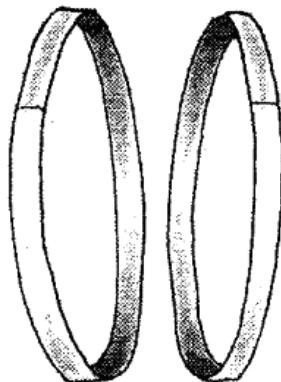
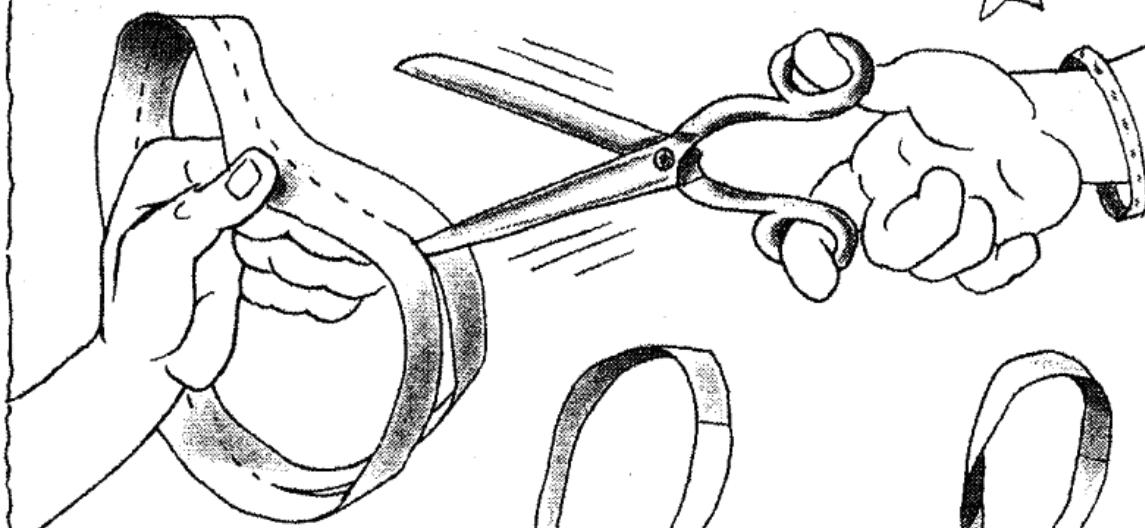

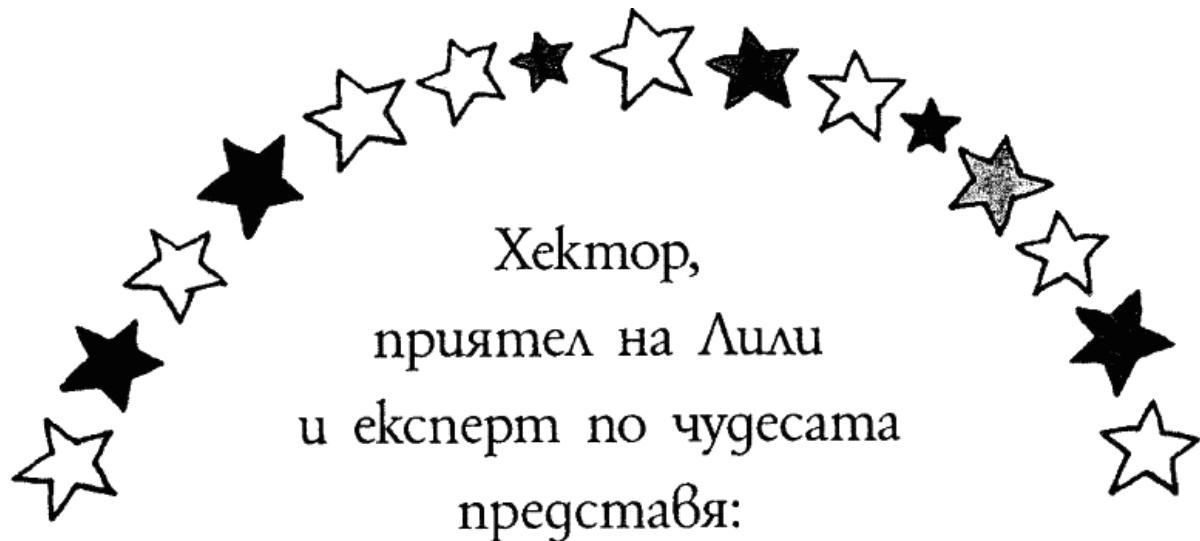
Първия
пръстен залепи
нормално

Втория пръстен
усучи веднъж
и тогава залепи

Третия пръстен
усучи два пъти
преди да залепиш

Хектор,
приятел на Лили
и експерт по чудесата
представя:

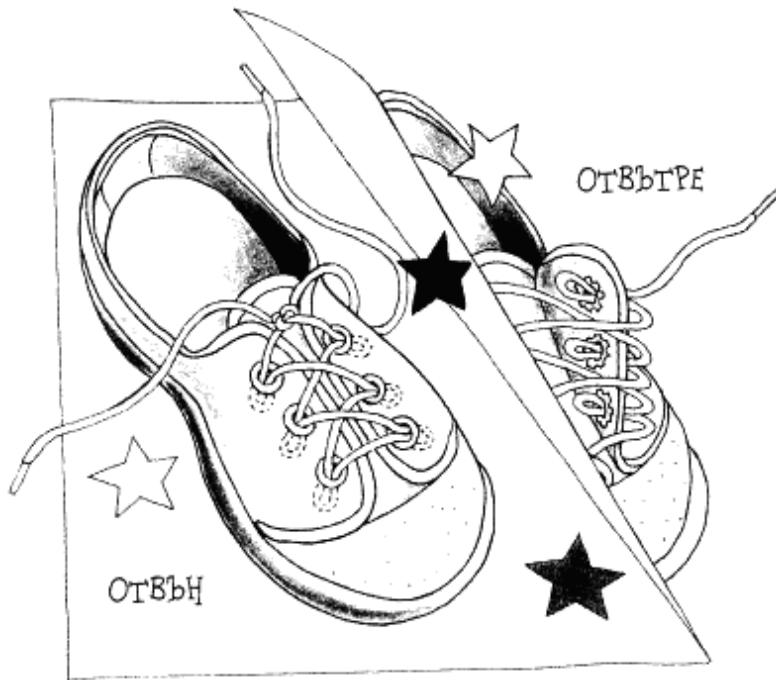

С този трик Мира-Мира Кулинда така сериозно смяя една прочута майсторка и учителка по магии, че тя на драго сърце я прие в своето училище. Ако и ти решиш да се явиш на приемен изпит...

Вземаш своята лява обувка в лявата си ръка и молиш двама от твоите зрители да държат здраво двета края на завързаната на възел връзка. Тогава с дясната ръка покриваш обувката с една „магическа кърпа“ и шептиш тайнствени магически заклинания.

След това обявяваш, че твоите магически ръце не могат повече да задържат възела. (Двамата зрители непрекъснато държат краищата на връзката.)

Обръщаш се към тях с молба още по-здраво да стискат. Тогава силно дръпваш обувката и я „освобождаваш“. Всички ще се учудят. Естествено, предварително тайничко и внимателно си нанизал връзката

по показания на горната рисунка начин. Но това ще го запазиш за себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.